

БОЖИЯТА ВОЛЯ

Никола Димитров

Божията воля

Често цитираме стиха от Господната молитва:
***„Да бъде Твоята воля, както на Небето,
така и на Земята.“***

Дали обаче разбираме какво казваме? Според мен, що се отнася до Божията воля, има няколко типа реакция от вече новородените и вярващи християни. Тези типове реакция не са умишлени, а поради липса на знание. Тоест, когато казваме, че някой реагира по този начин, ние не казваме, че той/тя не са добри християни, а просто, че са незрели в тази конкретна област християни. Освен това, мисля, че всички попадаме под една или друга форма във всяка от тези реакции:

1). Първата реакция:

Да кажем: *„Да бъде Твоята воля, Господи“*, но го казваме колкото само да отчетем религиозна дейност. Все пак сме на църква, а там е модерно да се цитират подобни стихове. Казваме го, но не влагаме нищо съществено в това.

Както детето, което чуло баща си да проповядва нещо, което му се сторило много невероятно и след проповедта отишло при баща си и го попитало: „*Тате, това истинска история ли беше, или ти просто си проповядваше?*“ Така и ние казваме толкова много християнски неща, просто ей така, без дори да обръщаме внимание какво точно сме казали.

Проблемът с тази реакция е, че ние казваме: „*Да бъде Божията воля*“, но не поемаме никаква отговорност да разберем **каква всъщност е** Божията воля в дадената ситуация. Това е като да кажем: „Каквото ми е било писано - такова.“

Например, чувал съм за много случаи, когато някой е болен и роднините му, особено родителите му, казват: „Нека бъде Божията воля“ и това е молитвата им: „Господи, нека бъде Твоята воля, ако искаш, изцели детето ни, ако не искаш, вземи Го, да бъде свято името Ти.“ Много християни все още вярват в изказването на Йов: „*Бог даде, Бог взе, да се свети Божието име.*“ Тоест, в този случай ние не поемаме никаква отговорност да разберем каква е Божията воля. Оставяме всичко в Божиите ръце, но не по правилния начин.

2). Втората реакция:

Да кажем: „*Да бъде Твоята воля, Господи*“ като фраза, но в ума си вече да имаме идея за това каква **уж** е Божията воля за дадената ситуация, тоест, като го казваме ние вече имаме своя версия напредвид.

Ако да кажем ситуацията е някакъв проблем, ние вече имаме идея за разрешението му (с други думи, ние искаме да разрешим ситуацията по точно определен начин, който смятаме, че е подходящ), без да сме сигурни, че Бог иска това. Ние просто се надяваме Божията воля да съвпадне с нашата и така налагаме своята воля върху Божията, тоест, „задължаваме“ Бога, чрез нашата декларация, да се съобрази с нашата воля и да извърши онова, за което Го молим. Всъщност, нашето решение може да не е Неговото решение, но ние вече сме измислили и решили какво ще направим по въпроса. Така поставяме каруцата пред коня.

Ако пък ситуацията не е някакъв проблем, а просто трябва да се вземе решение в каква посока да тръгнем (къде да живеем, какво да учим, за кого да се оженим/омъжим, какво да работим, какво да служим в Църквата), отново ние вече сме решили и като кажем: „*Да бъде*

Твоята воля, Господи“, ние просто очакваме Бог да се съгласи с нас. Най-често срещаният пример е със заминаването в чужбина. Аз нямам нищо против хората да заминават в чужбина, но е смешно, когато казват: „Бог ми каза да отида еди къде си“, понеже е ясно, че не Бог им е казал. Как разбираме? Ами, почти никога това „еди къде си“ не е в по-бедна държава, винаги е в по-богата. Хора остават семействата си, служението си, приятелите си и всичко, само за да вадят по-добри пари. Разбира се, няма нищо лошо в това, но няма нужда в подобни случаи хората да казват, че Бог им е казал да го направят.

Например, чувал съм и за много случаи, когато някой е болен и пак, особено родителите му, решават, че той трябва да бъде изцелен, след което те поемат нещата в свои ръце и започват да заповядват, гонят демони, крещят, викат, постят и т.н. (Няма нищо лошо в тези неща, не ме разбирайте погрешно), но детето въпреки всички тези опити (понеже те са си опити и там е главното нещо) умира. Дори и да е била Божията воля да изцели детето (Аз вярвам, че е била наистина), родителите никога така и не се допитват до Бога, те директно решават вместо Него кое е правилно и кое - не и съответно действат емоционално, мъчейки се да изгонят болестта със собствени сили (или

силите на други проповедници, изцелители и т.н.) и така губят специфичното водителство какво точно трябва да се направи. Ние вземаме Библията като формула и просто изпробваме.

Според К.С. Люис:

Христос, а не Библията като книга, е истинското Божие Слово. Ако четем Библията с правилния дух (Святия Дух), тя самата ще ни отведе при Христос. Не трябва просто да използваме текстове от Библията като оръжия, без Христос.

„Аааааа, ерес! Божието Слово казва нещо, значи аз мога да го изповядвам спокойно“. Можеш, да, но, когато попаднеш в конкретна ситуация, ти трябва конкретно Слово, конкретно водителство, конкретно откровение. То пак ще е от Словото, но Духът ще е Този, Който ще ни е озарил в точно този момент, за да ни покаже какво точно да направим, вместо просто да изпробваме всичко, което знаем.

Колко често, след много молитва за нещо или някой, ние казваме: „Господи, направих всичко, което се сетих - постих, молих се, виках, кряках, стенех, плаках, хвалих, покланях се,

връзвах, развързвах и нищо не стана.“ Така е, нали? Нека си признаем. И накрая казваме: „Господи, какво трябва да направя?“ Ааааааа, точно с това трябваше да започнем. Разбирате ли?

Ако ние викаме на болестта, но не привдигнем човека (както Петър и Йоан сакатият човек, което беше **специфично** водителство); ако се молим, но не плюем на земята да направим кал (Както Исус със слепия човек, което беше **специфично** водителство); ако изповядваме, но не накараме човека да повярва с нас (Павел и един човек от тълпата, което беше **специфично** водителство); ако гоним дявола, но не изчакаме правилния момент (Както Павел и предсказвателния дух, което беше **специфично** водителство), щяха ли да станат тези чудеса? Много важен въпрос, който трябва да си зададем, понеже имаше **специфично** водителство при всяко от тях.

3). Третата реакция:

Да кажем: „*Да бъде Твоята воля, Господи*“ чак след като първо, второ и трето се постареем да разберем каква конкретно е Божията воля за дадената ситуация. Как да разберем Божията воля за дадена конкретна ситуация?

- Чрез четене на Божието Слово. В много от ситуациите веднага можем да разберем Божията воля, когато проверим какво Библията казва по въпроса. Ако тя казва обратното на това, което нашата идея е (тази, с която бихме искали Бог да се съгласи), значи даденото нещо не е от Бога.

- Чрез молитва и чакане пред Бога. Отнема време да чуем Бога за конкретна ситуация. Струва си чакането.

- Чрез „сверяване на часовника“ с други хора - близки роднини, приятели, познати - хора, които ни мислят единствено доброто и които отстрани биха забелязали нещо, което не е добро за нас. Само когато имаме мир с Бога и близките ни, тогава се изявява Божията воля, с много малки изключения, разбира се.

- Чрез разговор / съветване с Божии служители на които вярваме.

След като преминем през тези „сита“ (за да пресеем боклуците), чак тогава можем спокойно да кажем: *„Да бъде Твоята воля, Господи.“*

„Ама защо трябва да чакаме? Вярно ли е това?
Сигурен ли си, Ники, в това, което казваш?
Нали сме вярващи?“

Сигурен съм, понеже всяка ситуация е различна. За една и съща ситуация двама човека може да получат различен отговор от Бога, понеже са на различни нива на своето развитие. Исус каза само на Петър да отиде при Него по водата, въпреки, че имаше доста други ученици в лодката, но, явно, другите не бяха готови - една и съща ситуация, едни и същи хора, една и съща лодка, един и същ Исус, една и съща вода, една и съща буря - единия решава да тръгне след като Исус му е казал, а останалите пицят от страх.

Двама човека могат да получат едно и също видение и то да означава съвсем различно за тях, в зависимост от това как конкретният човек възприема дадено нещо. Пример: ако двама човека видят във видение **куче**, но единият от тях принципно обича много кучетата, а другият не може да понася и мрази кучетата, тълкуването ще бъде различно, нали?

В Различните държави Бог дава видения на хората според животните в съответните държави. Някои виждат във видение лъв,

мечка, куче, но **не и** кенгуро, например, ако в съответната държава няма кенгура. Ако е австралиеца, той пък ще види кенгуро във видение и Бог ще му говори нещо за скока в Духа, а на нас ще ни покаже лъв (лъвски скок) и т.н.

Също така, може нещо по принцип да е добро, но да не е добро за нас точно в този момент. Добро е, например, да се свидетелства на мюсюлманите в Арабските страни, но Бог не праща всеки християнин там, понеже повечето ще бъдат негативни свидетелства - ще се уплашат, ще се отрекат от вярата си и т.н. Затова Бог праща само такива, като Павел, който беше готов да умре за мисията си, дори да му пророкуват обратното.

По същия начин, може и нещо по принцип да не е добро (не говорим за явни грехове - когато нещо е явен грях, то никога не е добро, при никакви обстоятелства), но да е добро за нас точно в този момент, за да се избегне дадено бедствие. Мързелът, например, не е добър, но ако по някое време ни домързи да отидем някъде, където, ако бяхме отишли, щеше да станем жертва на автомобилна катастрофа, която сме успели да избегнем, това би било добро, нали?

Така че, да, Словото казва по принцип кое е добро и кое - лошо, но също така имаме нужда от Духа да осветли Словото за **конкретната** ни ситуация, или да ни даде **специфично** водителство.

Най-елементарният пример от Писанието за това е в Притчи 26:4-5

*Не отговаряй на глупака според
глупостта му, да не би да станеш и ти
подобен на него. Отговаряй на глупака
според глупостта му, да не би да се има
за мъдър в очите си.*

Разбирате ли? Различните ситуации и различните хора изискват различен, Божествен подход, за който трябва първо да чуем от Бога, преди да оставяме всичко в Негови ръце, или преди да поемаме всичко в наши ръце.

Три принципа

Принцип №1: Яков казва: „*Нека всеки човек бъде **бърз** да слуша, **бавен** да говори и **бавен** да се гневи*“ (1:19). Аз си мислех задълго, че това означава по-малко да плямпаш и повече да си седиш кротко и да не се месиш много много, тоест, мислех си, че Яков дава принцип

за успешна комуникация, но, всъщност, бавни да говорим и бавни да се гневим означава да не постъпваме реакционно и емоционално (не бързай да действаш и говориш в зависимост от ситуацията).

Реакционно означава да реагираме емоционално на даденото нещо. Яков казва, когато стане нещо, първата ни работа е да чуем от Бога (бъди бърз да слушаш),

- а **не** да говорим емоционално и от страх (което е като първата реакция – *„Да бъде Твоята воля, Господи, направи нещо, Господи, Давай, Господи“*, но ние нищо не правим, понеже нямаме идея какво да се направи и прехвърляме топката в Божиите ръце).

- и **не** да се ядосваме (което е като втората реакция – *„Малеееее, гледай сега какво ще го направя този дявол, или този човек, или това нещо.“* Някой наш роднина „не е в час“ и вместо да чакаме Бога, ние реагираме емоционално (Ама той/тя направи/каза това и сега направо ми идва да...) и винаги влошава нещата. Или дяволът ни атакува с нещо и ние реагираме веднага ядосано, гоним дявола и т.н., но той не се страхува от нас.

Седемте сина на един свещеник опитаха това в Деяния на апостолите, но демонът им надви, като ги пита: „*Кои сте вие? Какво като сте синове на свещеник?*“).

Не! Нека да слушаме първо. Нека да чуем какво Бог ни говори. Това е принцип! Много важен принцип!

Принцип №2: „*Да бъде Твоята воля, Господи*“ е следване на Бога. Да следваме Него (следвам означава Той да е тръгнал и да се е задвижил първи и аз да съм след Него), а не аз да вземам ситуацията – която и да е ситуация – в мои ръце. „Аз ще го оправя“, „Аз ще я оправя“ и тем подобни закани. Кои сме ние? Вместо това, когато стане нещо, трябва да кажем: „Чакам заповедите Ти, Господарю мой! Господи, кажи ми какво да направя“.

Разбирате ли? Нали сме Го приели за Господ? Иначе, ако действаме реакционно, ние просто действаме от страх поради ситуацията, да не стане още по-зле, започваме да правим всичко, което знаем. Но, така не действаме във вяра, а в страх. Спокойно, поемете въздух. Затворете очи. Помолете се. Потърсете Бога. Вие може да сте изненадани от ситуацията, но Бог не е, така че дайте Му няколко секунди,

или минути, или часове, или дни, или седмици, или месеци, или дори години, в зависимост от това за какво става въпрос, но първо чуйте от Него и тогава действайте, говорете и вършете каквото ще вършите.

Това не означава през тези секунди, или минути, или часове, или дни, или седмици, или месеци, или дори години да не правим абсолютно нищо. Означава да правим две неща:

1). Да говорим и вършим това, което вече знаем от Бога. Има неща, за които Бог вече ни е говорил през годините - нека говорим и вършим тях, понеже в тях има сила. Колко пророчества, колко неща, които Бог ни е говорил в духа, ние сме спрели да вършим? Нека се замислим, да не стане като в Откровение: *„Знам, че правиш това и онова, но си забравил първата си любов.“*

2). Активно и постоянно да търсим Бога за волята Му. Тоест, да изградим този глад и състояние на смирение пред Него, в което постоянно (по 1000 пъти на ден, ако трябва), просто да казваме (отнема секунди): *„Господи, моля Те, разкрий ми волята Си за живота ми, за семейството ми, за съпруга/съпругата ми, за децата ми, за родителите ми, за*

служението ми, за работата ми, за бизнеса ми и т.н. Моля Те, Господи. Искам Твоята воля. Нека бъде Твоята, а не моята. Моля Те, Татко. Моля Те, Исус. Моля Те, Свети Дух“.
Тоест, постоянно да сме в състояние на търсене, за да сме сигурни, че целият ни живот е проектиран от Бога.

Принцип №3: Декларирането *след* Бога е единственото, което има творческа сила. Понеже само Бог е творец, само когато декларираме това, което Той е казал преди това, само тогава творим и ние. Иначе, ние не сме творци. Декларацията ни е просто отчаян опит да се справим със ситуацията (болест, трудност и т.н.), понеже в повечето случаи ние режем от отчаяние, от страх или от надежда, поради създалата се ситуация, тоест, реакционно.

Затова, нека първо разберем какво Бог казва, преди и ние да го кажем. Нека първо разберем какво Бог върши, преди и ние да го свършим. Нека първо разберем къде Бог се движи, за да бъдем и ние там. Амин? Докато се опитваме да разберем каква е Божиата воля, ние отново трябва да използваме Словото - да го изговаряме, да размишляваме върху него, докато Светият Дух го изпълни със значение,

докато ни даде Откровение, докато дойде
вярата и докато се изпълним с радост и устата
ни не просто го повтаря като папагал, а
прелива от него.

Из фейсбук се въртеше едно клипче на мече,
което бяга от пума. Ревът на малкото няма кой
знае каква сила - колкото и да вика, пумата се
приближава и го настига, но когато зад малкото
стои майка му, е друго. Малкото пак изревава,
без да знае, че майка му стои зад него и реве и
тя. Дяволът не бяга само защото ние сме
изревали, а защото Бог изревава първи, зад
нас.

В заключение, имаме една единствена
отговорност - не да бягаме от отговорност и да
казваме: „*Да бъде Божията воля*“ в смисъл Бог
да се оправя и ако Той иска - ще стане, ако не -
няма да стане; нито пък да казваме: „*Да бъде*
Божията воля“ в смисъл да направим това,
което и без това сме решили да направим, без
да се допитаме до Бога. Единствената ни
отговорност е да търсим Бога преди да
говорим и действаме с власт. Междувременно,
преди да придобием тази власт, ние можем да
изповядваме Словото, за да се напълним с
него и да дойде този благословен момент, в
който вярата се съедини с делото на Духа в

нас и ние декларираме с власт и авторитет, след Бога.

Изглежда по-сложно, понеже си мислим, че ще отнеме много време да чуем от Бога, но, ако пък не чуем и декларираме от себе си, нищо няма да се случи така или иначе. Ако чакаме Бога, размишлявайки върху Словото Му и молейки се за конкретната и специфична Негова воля, поне имаме шанс да я научим и да разберем нашата част в нея. Освен това, хората са казали: „По-добре късно, отколкото никога“, но в Библията Бог казва: *„Аз бързам да изпълня Словото Си.“* Само някой трябва да не бърза да говори и да се ядосва, да действа емоционално, а да бърза да слуша и да чува от Бога.

Примери от Словото

1). Исус

Йоан 5:17, 19 *А Исус им казваше: „Моят Отец досега работи и Аз работя.“ Исус отговори на упреците им така:*
„Истината, истината ви казвам: Синът не може да прави нищо от Себе Си, а върши само онова, което види Отец да

прави. Понеже онова, което Той прави, това прави също и Синът.“

Ние синове и дъщери ли сме? И ние **не можем** да направим нищо от само себе си. Не че Исус не можеше в смисъл да е неспособен, но не можеше в смисъл на това, че Той Самият казва: „Абсурд да направя Аз нещо, което не съм видял преди това Отец да прави“, тоест: „Аз трябва да бъда в единство с Отец и да върша единствено нещата, които съм сигурен, че Той върши.“

Лука 5:16-17 А Той се оттегляше в усамотени места и се молеше. Един ден Исус поучаваше и бяха насядали фарисеи и законоучители, надошли от всички села на Галилея и Юдея и от Йерусалим, и Той имаше сила от Господа да изцелява.

Лука 6:12, 19 През онези дни Той отиде на планината, за да се помоли, и прекара цяла нощ в молитва към Бога... И всеки от множеството хора искаше да Го докосне, защото от Него излизаше сила и изцеляваше всички.

Много абсолютизми - всеки, всички, цяла нощ. Резултатите се виждат. Някой от вас скоро да се е молил цяла нощ? Някой ви е накарал да

отидете да се молите за него или нея?
Отделете една цяла нощ преди молитвата, пък да видим дали няма да има разлика на сутринта.

Йоан 11:41-43 А Исус вдигна очи нагоре и каза: „Отче, благодаря Ти, че Ме послуша. Аз знаех, че Ти винаги Ме слушаш. Но това казах заради народа, който стои наоколо, за да повярват, че Ти си Ме изпратил.“ След тези думи извика със силен глас: „Лазаре, излез вън!“

Тук изглежда все едно, че Бог Отец слуша Исус, вместо Исус да слуша Бог Отец, но, всъщност, Исус беше получил отговорът още няколко дни преди това, когато беше видял, че Отец иска да възкреси Лазар. Той го каза на учениците Си, че отива да събуди Лазар, който спи (Исус го беше видял умрял още преди той да умре дори).

2). Петър

Матей 14:28 Петър в отговор Му рече: „Господи, ако си Ти, кажи ми да дойда при Тебе по водата.“

„**Каж**и ми да дойда по водата.“ Петър знаеше, че ако Исус го каже първи, Петър няма да има проблем. Нямахше дори да се налага Петър да го вярва, просто щеше да **следва** Словото. Много добър пример, за разликата между нашето разбиране за вяра и следването на Бога, което е истинското разбиране за вяра. Петър не каза: „Дай ми вярата да ходя по водата“, или: „Дай ми силата да ходя по водата“, или: „Дай ми способността да ходя по водата“, а: „**Каж**и ми да дойда по водата“. Така че, ако успеем да чуем какво Бог ни казва какво да направим, много лесно ще се получи, дори и чудо.

Деяния 9:32-34 Веднъж, когато Петър обхождаше всички църкви, дойде и при светиите, които живееха в Лида. Там намери един човек на име Еней, който от осем години лежеше на легло, защото беше парализиран. Петър му каза: „Енее, Исус Христос те изцелява. Стани и си събери постелката.“ И той веднага стана.

Петър не каза просто: „В името на Исус“, без да е чул от Исус. Той направо каза: „Исус те изцелява.“ Човек не може да каже това, без да е 100% сигурен, че Бог ще се задвижи след като го каже, нали? Тоест, той трябва

предварително да е видял, че Исус, а не Петър, ще се задвижи за изцелението на човека. Иначе щеше да стане за смях.

Деяния 9:36-42 В Йопия имаше една ученичка на име Тавита, което значи „сърна“. Тя вършеше много добри дела и даваше милостиня. Случи се в онези дни, че тя заболя и умря. Окъпах я и я положиха в горната стая. Понеже Лидя беше близо до Йопия и учениците чуха, че Петър е там, изпратиха при него двама души, които да го помолят да дойде незабавно при тях. Петър стана и отиде с тях. Когато стигна, заведоха го в горната стая. И всички вдовици дойдоха при него, като плачеха и показваха ризи и дрехи, които Сърна бе правила, докато живеела с тях. А Петър отпрати всички навън и като коленичи (смирение и признаване, че само Бог може да направи нещо по въпроса), помоли се (търсене на водителство), обърна се към тялото и каза: „Тавито, стани!“ (заповед след Бога) Тя отвори очите си и като видя Петър, седна. Той ѝ подаде ръка, изправи я и като повика светиите и вдовиците, представи я жива. Това стана известно по цяла Йопия и мнозина повярваха в Господа.

Мислите ли, че ако Петър, докато беше коленичил и беше се молил, не беше чул от Бога, щеше изобщо да каже: „Стани!“ Абсурд. Освен това, виждаме, че чудеса като това ще докарат мнозина до Господа. Затова, нека в подобни ситуации и ние да коленичим в смирение и да се молим за водителство, преди да се обръщаме към тялото и да заповядваме.

3). Павел

Деяния 14:9-10 Човекът слушаше, когато Павел говореше. А той се вгледа в него и като забеляза, че вярва и затова може да бъде изцелен, му каза с висок глас: „На тебе казвам в името на Господ Исус Христос, изправи се на нозете си!“ И той веднага скочи и започна да ходи.

Вглеждането и забелязването не беше естествено, а поглед в Духа. С естествените очи не можем да видим дали някой има вяра или не, нали? Тоест, Павел проповядваше и през това време гледаше и слушаше в Духа. Резултатът, отново, беше моментален.

Деяния 16:16-18 Като отивахме на молитва, срещнахме една слугиня, обладана от дух на предсказание, която

докарваше голяма печалба на своите господари с гадаенето си. Тя вървеше след Павел и след нас и викаше: „Тези хора са слуги на Всевишния Бог и ни възвестяват път за спасение.“ Това тя правеше в продължение на много дни, докато Павел се обърна отегчен и рече на духа: „В името на Исус Христос, заповядвам ти да излезеш от нея.“ И духът излезе в същия миг.

На Павел не просто му писна. Със сигурност той беше разпознал неправилния дух още от началото, но не направи нищо по въпроса. Защо? Защото нямаше водителство. Ако го беше направил преди Бог да му каже, дали щеше духа да излезе в същия миг, или щеше да е дълга битка, подобна на тези, които ние водим понякога, с духовете, в продължение на часове и пак не излизат. Но, ако чуем от Бога и кажем: „В името на Исус Христос, заповядвам ти да излезеш от нея“, нещата ще се получат.

Деяния 16:25-26 *Посред нощ Павел и Сила се молеха и славеха Бога, а затворниците ги слушаха. Внезапно стана голям трясък, така че основите на тъмницата се разклатиха. Веднага всички врати се отвориха и оковите на всички паднаха.*

Този случай разкрива и начина, по който да разберем волята на Бога. В каквата и ситуация да се намираме, най-бързият, лесен и ефективен начин да видим Бог да се задвижи или заговори е когато Го хвалим, молим Му се и Му се покланяме.

Има още примери, но тези са повече от достатъчно според мен. Сега вие се замислете за един пример, в който някой реакционно (емоционално, преди да е чул Бога) да е успял да победи в дадена ситуация. Няма такъв. Резултатите идват тогава, когато следваме Бога, а не когато Го оставяме Той да се оправя, без изобщо да се включваме, или когато тичаме преди Него и правим каквото сме решили, без да се допитаме до Него и без изобщо да Го включваме.

Как да чуем какво Бог върши

Виждаме един принцип навсякъде в Писанието. Бог говори на местата, където Святият Дух присъства. Тоест, може да се каже, че Бог ще проговори когато преди това Святият Дух е отишъл на дадено място.

Виждаме този принцип още в първите стихове на Библията.

Битие 1:1-3 казва: „В начало Бог сътвори небето и земята. А земята тогава беше безформена и пуста, тъмнина обгръщаше бездната и **Божият Дух се носеше над водите. Бог каза: „Да бъде светлина.“ И се появи светлина.**“

Дори Бог Отец не изговаря Словото Си, без Духа да присъства. Преди това видяхме, че Исус не говори и не върши нищо без да види Отец да го изговори или извърши, а сега виждаме, че Отец не изговаря без Святият Дух да е там. Излиза, че първата стъпка е Святият Дух. Затова е важно първо да „докараме“ Духа, преди да говорим. Първо трябва да успеем да влезем в Божието Присъствие, за да можем изобщо да чуем Неговия глас. Затова хвалението и поклонението са толкова важни, понеже имат за цел да ни вкарат в Божието присъствие и ние ще направим добре, ако по време на хваление и поклонение сме фокусирани единствено в Бога.

Това е съвсем логично - за да чуем гласа на някого, трябва да сме в неговото присъствие. Много пъти ние мистифицираме Божието Присъствие, но това просто означава да отидеш там, където е Бога. Ако вие сте в залата а аз съм отвън и говоря, няма как да ме чуете, без преди това да влезете в моето

присъствие - достатъчно близко разстояние до мен, за да ме чувате. По същия начин Бог обитава в Своята област на Духа и ние трябва да направим всичко възможно да влезем там, ако искаме да чуем гласа Му.

Някой може да каже: „Ама Бог е навсякъде“. Така е, но има специфично присъствие на Бога, което отваря атмосферата за чудеса и знамения. Да, Духът е навсякъде, но Библията ясно казва, че свободата идва само там, където е Духът на Господа (или: там, където Духът е Господ):

А Господ е Духът, където пък е Духът на Господа, там е свободата. (2 Коринтяни 3:17)

Навсякъде не е свобода, нали? Защото не навсякъде Духът присъства в този смисъл, за който говорим.

Псалм 24 казва: „На Господа принадлежат земята и всичко, което я изпълва – светът и всичките му обитатели (така че, да, по принцип, Бог е навсякъде, в смисъл, че всичко е Негово). Той е Този, Който положи нейните основи върху морета и върху реки я затвърди. Кой ще се изкачи на планината на Господа, кой

ще застане на Неговото свято място?
(Ако Господ е навсякъде, няма да има
смисъл от условия да стигнем до Него.
Но, има!) Този, чиито ръце са невинни и
сърцето – чисто, който не е мамил и не
се е клел лъжливо, – той ще получи
благословение от Господа и
справедливост от Бога, своя Спасител.
Такъв е родът на онези, които Го
търсят, които търсят Твое лице,
Боже на Яков! Повдигнете, порти, свода
си, широко се разтворете, вечни порти,
и ще влезе Царят на славата! Кой е този
Цар на славата? – Могъщият и силният
Господ, силният в битки Господ.
Повдигнете, порти, свода си, широко се
разтворете, вечни порти, и ще влезе
Царят на славата! Кой е този Цар на
славата? – Господ Вседържител, Той е
Царят на славата.“

Библията казва във Второ Коринтяни 3:6, че
„буквата убива, а Духът дава живот“, така че
само да цитираме Слово, без Духът да е там, е
неефективно. Не е лошо, разбира се, винаги и
по всяко време да цитираме Словото, но, ако
искаме то да работи реално в живота ни,
първо трябва да се уверим, че преди Словото
да проработи, Духът трябва да е там.

Деяния 19:11-12 А Бог правеше необикновени чудеса чрез ръцете на Павел. Дори полагаха върху болните кърпи и препаски, които бе носил върху тялото си, и болестите им ги оставяха, а злите духове излизаха от тях.

Хората вземаха от дрехите на Павел (не те да му носят дрехи), които бяха потопени в славата и присъствието на Духа.

Същото беше с костите на Елисей.

4 Царе 13:20-21 Елисей умря и го погребяха. В началото на следващата година разбойници от Моав нахлуха в страната. И се случи така, че когато погребваха един човек, хората забелязаха група разбойници. Те бързо хвърлиха мъртвеца в гроба на Елисей и си отидоха. Но когато мъртвецът докосна костите на Елисей, оживя и се изправи на краката си.

Уау! Това се казва помазание и присъствие. След една година!

Как да видим какво Бог върши

2 Царе 5:19-25 И Давид се допита до Господ: „Да нападна ли филистимците? Ще ги предадеш ли под моя власт?“ И Господ отговори на Давид: „Нападни ги, защото Аз ще предам филистимците под твоя власт.“ Тогава Давид потегли към Ваал-Перацим и там ги победи, като каза: „Господ разби пред очите ми редица врагове, както вода разбива дига.“ Поради това и онова място бе наречено Ваал-Перацим. Там филистимците изоставиха идолите си, а Давид с войните си ги взе като плячка.

Филистимците пак дойдоха и се разположиха в долината Рефаим. Когато Давид се допита до Господ, Той му отговори: „Не потегляй срещу тях, а ги заобиколи отзад и ги нападни откъм черниците. А когато чуеш шум като от стъпки по върховете на черниците, потегли, защото тогава Господ тръгва пред тебе, за да порази филистимската войска.“ Давид постъпи, както Господ му заповяда, и порази филистимците от Гавая чак до Газер.

Понякога ние се наслаждаваме на Присъствието на Бога и можем просто да си седим в Него, но това не означава задължително, че Бог се движи. Тук е нужно духовно разпознаване и чувствителност. Представете си, че стоим на маса с някого, гледайки красивите му/й сини очи и не искайки изобщо да ставаме от масата (времето е спряло за нас). Ние се намираме в присъствието на любимия си човек и т.н., и изведнъж, докато се наслаждаваме един на друг, ние скачаме и започваме да подреждаме съседните маси!? Другият казва: „Какво става? Чакай! Кажи какво искаш да направиш. Сподели. Изчакай ме да дойда и аз“. Нали?

Така е и с Бога. Нека не само се потопим в Присъствието Му, но и да изчакаме Той да се задвижи. По време на хваление и поклонение, например, ако усетите присъствие в дадена дума, фраза или движение, повторете ги 1000 пъти ако трябва, за да се засили присъствието. Ако не усетите Бог да се движи, но пък ви е много приятно в Присъствието Му, стойте си там и се наслаждавайте и Му казвайте колко Го обичате и чакайте. Ако в даден момент, обаче, усетите че нещо се задвижва по върховете на черниците (хората в залата или на сцената), опитайте се да чуете и видите какво Бог прави и **тогава** говорете и вършете.

Бог каза на Израилтяните в пустинята да следват облака на Неговото Присъствие - когато облакът тръгне и те да вдигат шатрите и да тръгват, когато облакът спре и те да спират и ако трябва да опъват шатрите.

Ще се движим тогава, когато Бог се движи, но през цялото време ще гледаме към Присъствието, към облака, за да видим дали се движи. Няма да стоим, без да правим нищо и така да прехвърляме цялата отговорност на Него. Няма и да тичаме пред Него, без да изчакаме Той да се задвижи. Вместо това, ще стоим в готовност:

2 Коринтяни 10:3-6 Защото, макар и да живеем в плът, не воюваме от човешки подбуди. Оръжията, с които воюваме, не са човешки, но имат от Бога силата да разрушават крепости. С тях побеждаваме лоши замисли и всяко превъзнасяне, което се надига срещу знанието за Бога, и пленяваме всеки помисъл, за да се покорява на Христос. Готови сме да накажем всяко непослушание, когато вашето послушание стане пълно.

Ще бъдем нащрек. Ще бъдем будни. Ще бъдем активни в Духа. Ще хвалим Бога. Ще Го издигаме и ще Го величаем.

Успеем ли да направим всичко това, ще навлезем в една по-различна област на доверие и работа с Бога, до такава степен, че вижте:

4 Царе 20:1-11 и Исаия 38:1-7 В онези дни Езекия (царят като Давид, вършеше добро пред Господа, молеше се по най-уникалния и смирен начин) се разболя смъртно и Амоцовият син пророк Исаия дойде при него и му каза: „Така казва Господ: ‘Оправи дома си, защото ще умреш и няма да оздравееш’“ (Бог го казва това). Тогава Езекия се обърна (на другата страна), с лице към стената и се помоли на Господа с тези думи: „О Господи, спомни си как вървах пред Тебе с вяност и с предано на Тебе и чисто сърце и върших всичко - само онова - което е праведно и угодно в Твоите очи“. И Езекия се разплака силно. (Смирена молитва, няма формули, няма правила)

А Исаия още не бе излязъл от средния двор на двореца и ето бе изречено слово на Господа към него: „Върни се и кажи на

Езекия, владетеля на Моя народ: 'Така казва Господ, Бог на Давид, твоя отец: «Чух твоята молитва и видях сълзите ти. Ето Аз ще те изцеля и на третия ден ще отидеш в Господния храм. И ще прибавя петнадесет години към твоя живот. Ще избавя тебе и този град от ръката на асирийския цар и ще защита този град заради Себе Си и заради Давид, Моя служител»'. "Тогава Исаия каза: „Вземете и смачкайте смокини. “ (Ето го конкретното водителство. Може да умираме и едни смокини да са решението, ама като не го знаем...) И те донесоха и поставиха на болното място и той оздравя. Езекия попита Исаия: „Какво е знамението, че Господ ще ме изцели и че на третия ден ще отида в Господния храм?“ Исаия отговори: „Това е знамението от Господа, че Той ще изпълни словото, което е изрекъл: може ли сянката да се придвижи напред или да се върне десет стъпки?“ Езекия каза: „По-лесно е да се измести сянката десет стъпала, отколкото тя да се върне десет стъпала назад.“ Но пророк Исаия призова Господа и Той върна сянката назад на същото разстояние, на което тя вече беше залязла по стъпалата на Ахаз, десет стъпала.” (Не стига, че

получи изцеление, не стига, че получи обещание за още 15 години живот, не стига, че получи обещание за Божието присъствие в Храма, но и получи знамение, което не се сецам Бог да е правил за някого другиго. Бог спря времето за Исус Навин по време на битката, но тук Бог **върна времето**, не просто го спря). Уау!)

Бог да ви благослови!